

Ville Auvinen

27.3.2014

Kyrkans uppdrag och konkurrerande verksamhet

Varje organisation har sin mission, sitt uppdrag. Kanske är det ytligt att betrakta kyrkan som en organisation bland andra – den är ju så mycket mera än bara en organisation. Den är Kristi kropp, Guds rike som sträcker sig över hela jorden och ett andligt tempel i vars mitt Gud bor och regerar. Men kyrkan är också en organisation med ett uppdrag och detta uppdrag måste hon vara trogen.

Kyrkans uppdrag sammanfattas i missionsbefallningen: ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar” (Matt 28:18). Den som gav kyrkan hennes uppdrag gav också anvisningar om hur det skulle förverkligas: döp, lär och förkunna evangelium. Uppdraget gäller överallt där Guds tjänare finns – med andra ord över hela jorden.

Alla kristna, alla kyrkor och alla samfund borde därför ha som vision att förverkliga detta gemensamma uppdrag. Att en människa finner vägen till Gud och blir räddad, eller att hon i nattvarden får ta del av Kristi kropp och blod, borde vara ett glädjeämne för alla kristna – även om händelsen äger rum i en annan församling, i en annan väckelserörelse eller i ett annat samfund. Ändå talar man även i kyrkliga sam-

manhang om konkurrerande verksamhet och all sådan verksamhet söker man på administrativ väg att begränsa. Exempelvis kan en luthersk väckelserörelses gudstjänstgemenskap uppfattas konkurrera med den lokala församlingen – något man inte kan tillåta. Det är väldigt märkligt – i denna tid som i övrigt präglas av frihet och tolerans – att den kyrkliga förvaltningen förbehåller sig rätten att tillåta eller neka någon rätten att dela ut nattvard. Eller att kyrkliga tjänstemän som aktivt deltar i konkurrerande verksamhet – utan att det på något sätt inverkar menligt på deras arbete – blir prickade. Vem menar man egentligen att tar skada av denna konkurrerande verksamhet, dvs. av att evangelium predikas och nattvard utdelas?

Lärjungarna kom vid ett tillfälle i kontakt med en man som utövade sådan konkurrerande verksamhet och de ville stoppa honom. ”Johannes sade till Jesus: ‘Mästare, vi såg en man som drev ut onda andar i ditt namn, och vi försökte hindra honom eftersom han inte följde oss.’ Men Jesus sade: ‘Hindra honom inte. Ingen som utför en kraftgärning i mitt

namn kan sedan genast tala illa om mig. Den som inte är mot oss är för oss” (Mark. 9:38–40). Också Paulus var med om något liknande. De bakomliggande motiven för den verksamhet han stötte på var dessutom än mer suspekta: “En del predikar visserligen Kristus för att de är avundsjuka och söker strid, men en del gör det i god avsikt, av kärlek, eftersom de vet att jag är satt till att försvara evangelium. De andra söker strid och predikar Kristus av orena motiv och tror att de kan göra min fångenskap tyngre. Än sen? Kristus blir ändå på ett eller annat sätt predikad, för syns skull eller uppriktigt, och det är jag glad över”. Paulus kunde enkelt, i kraft av sitt apostoliska uppdrag, ha förbannat dessa illvilliga konkurrenter. Istället gladdes han eftersom evangeliet gick framåt! Kunde vi rentav lära oss något av Jesus och Paulus inställning?

Den, vars “produkt” är i skick och håller måttet, behöver sällan oroa sig för konkurrerande produkter. Vad säger oss därmed det faktum att man från kyrkligt håll vill kväva konkurrerande verksamhet på administrativ väg?

Kristus är inte delad (1 Kor 1:13). Påskens berättelse om korset och uppståndelsen är densamma för alla människor. Kristus har gett sin kyrka i uppdrag att sprida denna berättelse så att alla får del av den. För att förverkliga detta uppdrag finns det arbete så det räcker till för var och en. Låt oss därför fokusera på vårt eget arbete i Guds rike istället för att smida planer på hur vi bäst kunde hindra andra från att göra det samma.

Bild: Hilpi Jenu